

XVI МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ

К 7/М 45

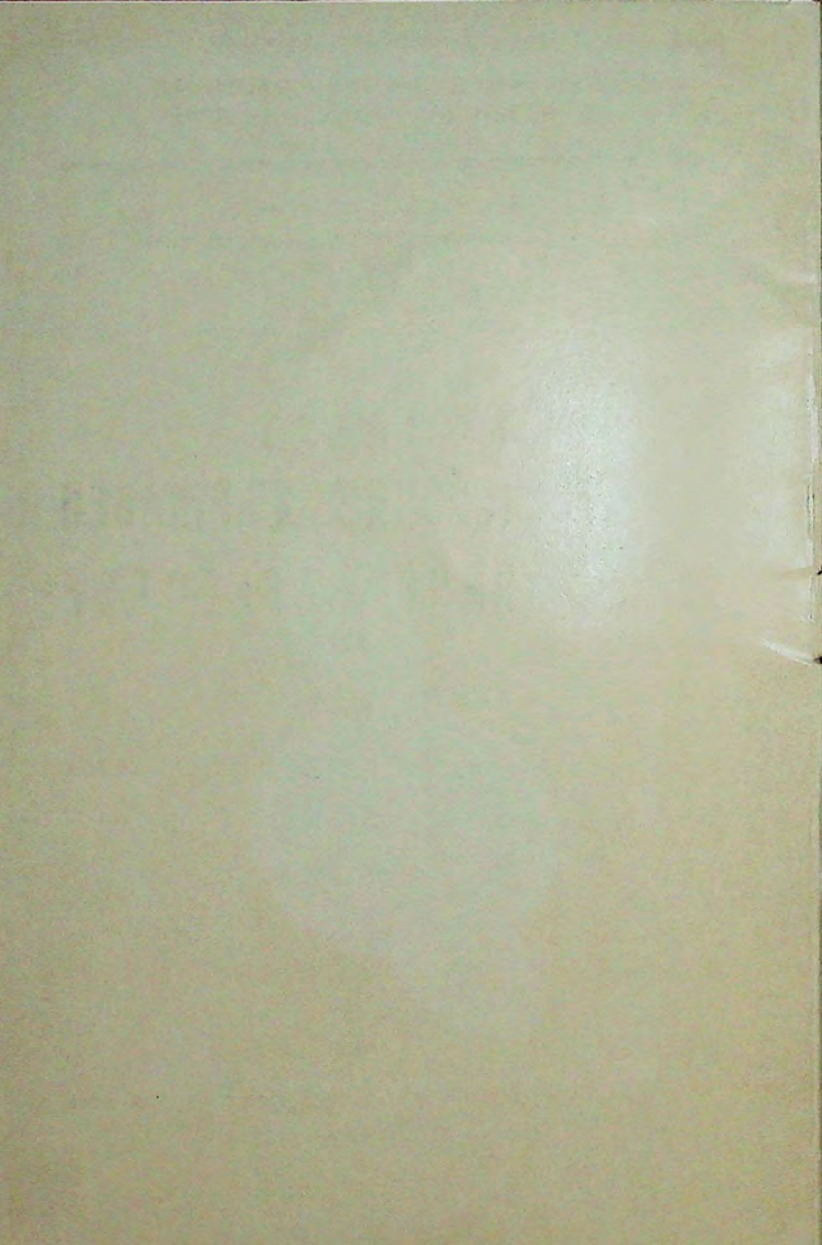

120000868953

МУЗИКАЛНИ ДНИ

1976 г. Русе, България

XVI МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1976

Посветен на XI конгрес на БКП
и 100 годишнината на Априлското въстание

К О Н Ц Е Р Т НА МОСКОВСКИЯ ДЪРЖАВЕН СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР

Диригент — н. а. на РСФСР ВЕРОНИКА ДУДАРОВА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868953

15 март — понеделник

начало — 19,30 часа

зала — Дом на културата

448100

ДМИТРИЙ ШОСТАКОВИЧ

— Симфония № 10

I. Moderato

II. Allegro

III. Allegretto

IV. Andante. Allegro

ФЕРЕНЦ ЛИСТ

— Концерт за пиано и оркестър № 2

Солист — з. а. НИКОЛАЙ ЕВРОВ

ИГОР СТРАВИНСКИ

— Сюита из балета „Жар птица“

I. Интродукция

II. Жар птица

III. Вариация

IV. Хоровод

V. Танц на Кашчей

VI. Приспивна песен

VII. Финал

ДМИТРИЙ ШОСТАКОВИЧ (1906—1975) е един от най-големите хуманисти на нашето съвремие. Неговото творчество е обширно и многообразно. Музиката на Шостакович разкрива най-светлите нравствени идеали на човечеството, изобличава злото и насилието. Шостакович е пряк наследник на традициите на руското класическо изкуство с неговия хуманизъм и любов към човека.

Симфонизмът на Шостакович е особено близък на Бетовен и Чайковски с техния обобщен строй на музикалното мислене, с тяхната склонност към големи социално и философско-психологически проблеми.

Десета симфония синтезира важни черти на симфонизма на Шостакович. Тя е създадена през 1953 год. и носи белезите на една голяма и проблемна творба, която раздвижва силно тогавашното съвременно симфонично изкуство и предизвиква шумни полемики.

Първата част е написана в характерната за Шостакович сонатна форма в бавно движение. Първата тема на частта е просветлено-елегична, а втората тема представява изящна валсова мелодия със студена красота.

Втората част е демонично стремително скерцо. Главният му образ е в натрапчиво звучащия унисон на дървените духови инструменти.

Третата част носи мъдро успокоение. Тук господства възвишената философска лирика.

Финалът започва с бавно встъпление в ниските лькови, след това преминава в речитативните соли на почти всички дървени духови инструменти. В разработката на двете теми на финала се въвеждат елементи от встъплението и мотиви от скерцото. Получава се голямо драматично нарастване, с което завършва и цялата симфония.

ФЕРЕНЦ ЛИСТ (1811—1866) започва Втория си концерт за пиано и оркестър в ла мажор през 1839 г. и го завършва през 1861 година. Без да е програмно произведение, концертът е твърде близък по своя характер до крупните програмни съчинения. Той е едночастен, монолитен, а в същото време в това монолитно цяло ясно се разчленяват отделните раздели, съответстващи на

определените части на сонатно-симфоничния цикъл. Тези раздели са органически свързани помежду си както чрез непрекъснатостта на преходите от един раздел към друг, така и чрез тематична общност.

Във Втория концерт има сложна емоционална атмосфера, разкриваща се в неговите пет раздела — от акварелното изящество на началото, през речитативната патетика на средните части, до задъхващите се от напрежение и виртуозен блясък финални страници.

Плавността на повествованието, вътрешната спойка между частите, логичността на преходите дават на Втория клавирен концерт характер на вдъхновена симфонична поема, оцветена с романтичните пориви на една колкото виртуозна, толкова и поетична клавирна партия.

ИГОР СТРАВИНСКИ — сюита към балета „Жар птица“.

Творческият път на Игор Стравински е наситен с остри противоречия, характерни за съвременната епоха с нейните конфликти между новото и старото, прогресивното и реакционното. Човек с изключителна дарба, с остър и любознателен ум, високо и разностранно образование, познавач на културата на различни страни и епохи, Стравински привлече вниманието на целия музикален свят, като предизвика с творчеството си ожесточени спорове, дълбоко преклонение и пълно отрицание и си създаде фанатични защитници и яростни противници.

Въпреки всички противоречия в художническата личност на Стравински и в големия му творчески път, в неговите творби, в изнасяната от него проблематика, в стила и методите на работа, проличава универсализма на културата на големия творец. Коренното, национално-руското се съчетава в творчеството на композитора с елементите на интернационализъм, а понякога и на космополитизъм.

Централно място в творчеството на Стравински заемат балетите „Жар птица“, „Петрушка“, мелодрамата-балет „Персефона“, операта-оратория „Едип цар“, Симфония на псалмите и др.

„Жар птица“ е едноактен балет, в основата на който

то лежи приказен руски сюжет. Стравински работи над това произведение през периода 1909-1910 год. По повод написването на „Жар птица“ композиторът казва: „Дягилев... ми предложи да напиша музика за балета „Жар птица“ за сезона на „Руските балети“ през пролетта на 1910 г... Предложението бе съблазнително за мен. Между музикантите от моето поколение изборът се падна именно на мене и мене канеха да сътруднича в голямото художествено предприятие, рамо до рамо с хора, които бяхме свикнали да смятаме за майстори в тяхната работа“ (Из „Хроника на моя живот“)

Музиката на „Жар птица“ разкрива напълно творческите търсения на композитора през този период — оригинални изрази, похвати, острота на музикалния език, съсредоточаване на мисълта, силно развито чувство към фантастиката и образното мислене.

